

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Lenn Rydstrand*
 Härad: *Diverse* Adress: *Brödalén*
 Socken: " Berättat av: *olika personer*
 Uppteckningsår: *1940-1943* Född år i

Dans- o. sånglekar	s. 1.
Huru elden tillkommit.	s. 5.
Aspen dansar.	s. 6.
Medel mot "månadsjukar."	s. 7.
De döda ville ha tillkaka sina ben fr.	
kyrkogården.	s. 8.
Kloka gubbar.	s. 9.
Gubbar, som följde sig till Hesper.	s. 11.
Brännvin.	s. 13.
Bröllop.	s. 14.
Lysning.	s. 15.
Noaks ark.	s. 16.
Adam o. Eva.	s. 18.
Skapelserägnen.	s. 19.

Gengångare s. 22.

Vättar. s. 23.

Förhindra gengångar. s. 24.

Olika sorters blod mot
sjukdomar. s. 25.

Harande kvinna som dött. s. 26.

Visor. s. 27-51.

ACC. N:R M. 9259:1.

Lammars danslek.

Inte vet jag vad di säger om dig och mej,
men fälls vet jag, vad di glimmar.

Å kärleken är mellan dig och mej,
som vatten uti gästna krusar.

Demus dans lektes med ryggarna mot varandra.
Man försökte hålla på varandra öfver axeln, under
det man dansade runt. Det blev roligt, när parren
ställes ihop och kramade omkull.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gammal Lårllek (Sjungs 1875)

Jag gick mig ut att jaga
med bärar och med pilan sand,
att skjuta mega duvor,
som sällan man kan få.

Tra lalala lalala, lararalla lalla lalla lej.
laralallalalla lalla
lararalla lalla lej.

Att skjuta mega duvor,
som sällan man kan få.

Jag bläde i min pipa,
då kom en liten döva fram.
Hon hette Kajsa Lisa,
jag tog en i min famn.
Tra lalala etc.

Forts.

M. 9259:3.

2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag säger ej för mamma,
när jag till hela världen går,
för hon har gjort det samma
i sin unga år.

Tra lalala etc.

För hon har gjort det samma
i sin unga år.

Gammal sånglek som användes på kalas. (1870)

Inte friar jag i den lagn,
o inte friar jag i den lagn
o inte friar jag i den lagn heller.

Men den ja nu slår handen uti,
den ska min lilla hustru få bli.
Ja, den som jag slår handen uti,
den ska få bli min hustru.

De lekande bildade två ringar, som sprang i
vert sitt håll. Sedan höjde man ryggs och dansade
runt med och - matsals.

ACC. N:R M. 9259:5.

Om hus människans lik elden beväddas att det
skedde genom asknedslag. Åskan drog ned och
lände på ett hus. En stor del därav bevarad
och man underhåll vedna elden, som man hade till
att skrämman bort om de andra med. En man
räddade en gång bränslet till finger. Han stakade det
i munnen och sa då att det smakade gott. Så
lände man sig att steka käll.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12 Människor
om kändes
den längtan
de byggde hus

22

ACC. N:R M. 9259:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om varfö asprus lön släutigt darra, heivälles all
då Gud hade skapat aspru, fann han detta liäs
vara så dätigt att han villo utrota det, men jung-
fru maria lyckte det var varkost och villo rädda
det. Hon bad Gud lösa det stå. Men då liädet
hände att det var fräga om att det skulle tagas
bort, blev det så skräckt, att det darrade i lövru,
och lövru försälles att darra all sedan dess.

Den s. k. musturationen eller måvadsreningen
hos konungarna var för mycket påtagare för dem,
som inte haft samlag med någon kung. Man kallade
den "det måvadsjuket" och det ythade sig i svullnad,
stimmhet, vär och utslag, ryckningar, kräkningar, värk och
vidvagningar.

För detta skulle man då äta på faten eller
koppa på kroppens nedre delar. Likaså var det
bra att under denna tid dricka bärnstensolja, saff-
ran och järnvin. Det bästa var en blandning av järn-
färgspan, brännvin eller konjak och sackt vin.

Det var en lumpsambars, som en gång på 1870-talet
hade sandat upp en massa ben på kyrkogården. Han
hade dem i en säck och denna ställde han i förestugan.
Då han på ett ställe fick mabblogi. Men då det
led mot midnatt blev det ett så förfärligt lön i tuss.
Det minnades av döda som ville ha sina ben tillbaka
och gubben måste stiga upp och gå tillbaka till
kyrkogården med hemm. När han kom dit, såg han
hur de döda vara hark i hark efter honom och sprang
med i sin grova.

Det fanns s. k. "kloka gubbar" för som kunde man
än anda och kunde bota mot all slags sjukdom. En
sådan gubbe skulle en gång bota min far för en ä-
kommna. Han had då alltså lämnat sin skärför som
far hade på sig, då han blev sjuk. Den tog han och
gick sedan bort i skogen och gick runt en stor jord-
fast sten under det han läste en ramsa, som ingen
kunde följa. När gubben kom tillbaka var far borta,
så det var en allmän tro att gubben var sticklig.

ACC. NR M. 9259:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När någon blev sjuk, skändde han sig öfver ett
vulkanämbas samt lät någon släppa ett glödhett
järn emellan skjortan och knäpparna, så att det
föll ned i vullust. Det skulle följaga sjukdomen
och onda makten. Om kolen fräste, så det föll i
vullust, så var det inte något farligt, men fräste det
inuti, så var det ^{säkert att} man
mådde räkna ut för något ont,
en vält eller något dylikt.

Det var en gubbe som följdes sig till Hornsnes ungefär 1860. Han gick till kyrkan på en natt i första månadens. Från kommunen skapade han lite rost av kyrkodärren. Detta tog han och lade i hatten. Sedan gick han runt kyrkan baklänges tre gånger, under det han ropade och skrek efter Hornsnes. Han svarade också tre gånger medan han blivit utsatt upp åt. Då kom Hornsnes och släck sin kula igenom armen på gubben, så att blodet rann. Med detta skrev han sedan en del kommunelurar på kyrkodärren, samt ett kors. Gubben vilade ett kors i bröstet, och så var kontraktet klart. Men det fick inte komma någon människa undan till den, som fick se detta, ty då var det förstört för alltid. Var det en gammal som kom när kyrkan eller en kall, så var det lika farligt. Sedan kunde kontraktet ej ha någon verkan och inte göras om.

Gick det lyckligt, så att ingen kom, så hade man
fort.

ACC. NR M. 9259:12.

2.

ardau tur i aall vad man fr̃etay sig, tur i ficks all
jakt saml kunde se rakt igenom folk m. m.

Men i gungäld så stod Herupen utan för dörren
så man dog nu tagt utom sjölen. Den minnande
gubben minade alltid det släkt han fått i arvon av
Herupen. Det lämnade aldrig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9259:13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När man skulle ljuda på brännvin eller konjak
på 1860-talet hade man delat i en stor kruka under
bordet. Därur öste man i stora glas med en kärle.
Det blev ungefär en halv liter i varit glas, och detta
skulle drickas fort och inte delas på. På kalasen
drack man sådant supan hela dagen, tills man på
kvällen blev så full att man ramlade under bordet
och blev liggande. Det var ej sällsynt att äventyrarna
nu drack, så de blevo fulla.

På kallagren på 1860-60-talet hade man mycket
brännvin. Brallagren gäingo i 4-5 dagar, och varje
dag drack man så mycket man orkade. "Tapparen"
var en särskilt för ändamålet tillaggt gärom, som skulle
se till att drickandesvaren aldrig fallade på bordet.
Man hade en blandning av brännvin och korjakt i köket
i en stor gryta och därur äto man med en källa.
Vänder på stället meddelade, då kallagren kändes,
att man skulle hålla på "så länge som ölet kan trivas
och tapparen kan springa". Men när brännvin och öl
var slut, då gick alla hem. Sedan var man sjuk efter
det i flera veckor.

När ett par dag ut lysning från i världen skulle
de fört förhållanden och prästerna om de kunde ha kännedom.
De skulle då ha ett följande bekanta eller släktingar
med sig och dessa skulle vara intelligen förädda med
lärningsflaster i fickorna, varmed de skulle bjuda
prästen och alla i prästgården. Och om de mötte
folk på vägen, så skulle de bjuda på en sup och
bjudes vilken som lagit ut lysning. Man drack
drick ur "lommeflaskan", vilken betydde så mycket
som räcker till fyra eller fem personer.

ACC. N:R M. 9259:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nåi Noak hade fått in alla djur i sin ark
ville han ha ett djur som skulle hålla fri ett hål
sån vettnet ville rinna in. Det var högt uppe under
takst och en giraff anmälde sig att hålla fri hålet.
Han stod där dag ut och dag in och håll fri hålet
och därutav fick han sin lunga hals och sina långa
ben.

ACC. N:R M. 9259:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det berättas att då Gus förlade Noak all
lygga arkem ville han det inte gärna, ty han var
ej kunnig i skrypskyggen. Han gjordes arkem
elldes för litet till att börja med, därför måste
han lygga på den sedan, men i fogarna där det
nya stället till blev det inte riktigt rätt, utan då
kommo flugorna in, som Noak inte hade velat
få med.

ACC. N:R M. 9259:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det lätas nu att då Adam skulle fö Eva att
föds barn fönta gängen, visste han inte hur han
skulle göra. Gud måste därför lära honom och
han lag i Adams mauslem för att sticka den in i
Evas sida. Men därvid tog Gud så hårt att en
del av mauslemmen gick sönder och blev länga
under och den växte sedan sådan på alla män.

ACC. N:R M. 9259-19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Idå Gud skapade människorna gjorde han dem
fränt till kvinnans allihopas, och gjorde kvinnans
sådana att de kunde föda barn regelbundet
utan hjälp av män! Men sedan sågats Gud
sig och gjorde en man. Idå måste härsktas en
del blod regelbundet rinna av kvinnan. Det
blev den s. k. menstruationen.

ACC. N:R M. 9259:20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När Gud skapade Småland ville Djävulen vara
med. Han fick också tillåtelse av Gud att skapa
vissa områden. Detta gjorde han också, men då
Gud kom och skulle se hur det var gjort, fann
han att det var så dåligt att han blev arg och
bråkade på de områden som Djävulen gjort. De
sjönks därvid så djupt att vatten stod över. När
av blev alla sjöarna i Småland.

Djävulen skapar Småland.

Idå Gud skapade Småland, lycktes Djävulen att
Gud gick det alltså bra, jorden blev alltså bördig
och smålänningarna började bli alltså högtärdiga.
Därför tog han rätt lång stenen och skörde ut rika
landskapet, och därför blev landet så sluttigt
som det nu är. När smålänningarna så plökat
bort alla stenar skall världen gå under.

ACC. N:R M. 9259:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var på 1800-talet en man som "gick igen". Han
kom om nätterna och knackade på dörrarna
runt. De inte fick sova honom, gick de till
prästen och frågade vad de skulle göra. Prästen
rådde dem att fråga gubben: "Vad vill du, Alfred", ty
han hette Alfred.

De gjorde detta gång, gubben kom, vände
han om och gick samt kom inte tillbaka mer.

ACC. N:R M. 9259:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man hvalde på vättar för, som levde i jorden.
För att inte skada dem fick man inte slå ut kok-
hell vättan på marken. Utan detta skulle man först
slå i ett hål och låta det stå lite och kallna.
Om vättarna skadades blev någon av husets folk
sjuka.

ACC. N:R M. 9259:24.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När man begravde de döda förr (i början av
1800-talet) la man sin dödas fötter ut utskädd, så
att fäternas lag skadigt inops. Detta gjorde man för
att de döda inte skulle "gå igen." Men utskädden
skulle vara ren och av åkta ull, ty annars hade den
ingen verkan.

ACC. NR M. 9259:25.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Enn här medel mot all slags sjukdom var all
drickes en blandning av kalleblod, skalleblod och tups-
peblod. Detta helmedel användes på 1850-talet. Den
som gjordes ihop det skulle läsa några gamla recept
och helst gå runt en stor jordfast sten ett par
gångar.

Det hjälpte även för djur som blivit sjuka.

ACC. NR M. 9259:26.

(1860-talet)

Nad en begravning hölls det en del som
lade ned i kistan litet mat och kläder liksom karakt
samt någon lekak, som det kunde roa sig med, ty
man ansåg att det skulle fördras, efter det modern
dött och kommit i graven.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9259:27.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J kalen står en blomman, den liknar jag ^{mig?} mig,
jag kan ej i samning säga, hur ömt jag älskar dig.
Men min skuld uppräkt kinden
du narrat har från mig.

En gång, då jag blev döddes och lagdes upp på bår,
då kan du länka åter på minnens ågar.
Kom till min svarta kista,
kom till min märka grav,
att skåda till minnens, som du förtjullit har.
Då skall du nog få segra,
hur illa du har gjort,
som stulat till minnens
igunn dödens port.

Till denna visa har många fler verser, men jag
kan ej förreda på dem, inte heller vad visan heter.

ACC. NR M. 9259: 28.

Gammalt visa om vintern.

Vintern kommer som du vänt,
frågar, vad sommaren har följande.
Dagen är kall och natten lång,
men bonden har i höstet skott fång.
Nu kan han bada och älska driva,
om han vill vid sin häls bli.

Det är ett gammalt rim om november,
höst 1890.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bondeprakt.?

ACC. N:R M. 9259:29

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Då ble inga böcker å de skinnest. (Från 1860).

Esse ja fad skiväppa, så kau ja rāja
ja uke sanneren an noen ann,
Tōi daj, så saut smv ja heter Kāja,
ja aldri vatt ullau fästeman.
Tōi si, så snait, som ja släpset joräntu,
kom en på fläcku å kjedde te.
Dast inga böcker å de skinnest ble.

O ynnau sia ja lytt ble flagfor,
så kommet, jorvatt, dā en ann;
ja skändt nort va' kau hade hā for,
for si kau ba mā så lynt smv raun,
all ändamåls fad en liten galts;
Hau fette å ba om en liten te.
Men inga böcker å de skinnest ble.

foto.

O, när ni löktade hagarvalen,
på gammal herrgårdens julslek,
så häit ja sto lag mår en om haren
i kisten te mår, så all ja skrek.
Ja, han va rektit i ouperu me mig
o si app i 'al - men jivstis.
Äss noa häver i de skinnest lile.

Den ja fiek rian han näl död ut mät:
Han lango fiält näd ja nell sto ben.
Ja, lodde kuapt all ja skull sto ut mät
mår minner än all död fiek la skru.
För nor di lala om löstet dera
så pläs de va ett väkust me.
Men inga häver i de skinnest lile.

Sen mår i lo, ja en gång lile de mig -
ja rivste kuapt, om ja skulle lrat - fort

för själens ständoket som velle och mej,
när ja va hos han o sökte bot.

O si han stakt inte enen stäl nåt,
utau han fräddes: "Håi håi dö te?" —
Men inga hörs o de' skinnest ble'.

På näste kunnas ja väl lita;
ja hade longu fått gäver an.

Han ha' så trågen som lus i polita.

O si, ja va liko säker pån',
som om ja longu han kall i näv.

De skulle gått som ett mynn.

Men inga hörs o de' skinnest ble'.

Noch va' de svart men de ble väl värre,
ja fests mej rest omigru ett fjär.

Men si, den starkarn, den kö' vår Herre.

Han va' bär tiken o grann. — Gu' nås!

farto.

4.
 Men då a så vilt: "nå de regna velling",
 som många mest har ja rult ske.
 Så inga biter a de skinnel ble.

Te sist har jom köjat ännokla mej;
 nitt viltstund köjades vi som så,
 all nå en saking en då kom på mej,
 så all ja trakt håll på svinnu a.
 Gå' han mej in a "de fira slagur"
 o fräste sen om de lisade.
 Men inga biter a de skinnel ble.

Då velt' sist stot om mej hela liden,
 men si ja har allti kört som så,
 all då så rult om li förliden,
 ja han ju en på var finger på.
 För knappt ja hinner må en a sluta,
 förrän en ann velt berres la no.
 Satt inga biter a di skinnel ble: /

ACC. NR M. 9259:33.

Alfred och Anna.

- Gammat folksvis - (Sjungs på 1870-80-talet)

Nån kvällen kommes och ljudes nån
nill stema Anna luv lunden ila
att mäte Alfred i dalsens lund.
Dau lovad komma i kvällens stund.

Hon är så glader, hon är så nåller,
hon barman full med smid blommar sätter.
Vid höga björket hon ljuder fast
med röda leand en stor blomsterkrans.

I dalen, där de ha stänt sitt mäte,
där sätter hon sig i skogens sköte,
där går hon längtande dagar om,
men ingen Alfred luv hvars kom.

fatta.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Melodi: "I Apple
dalen i Värmland."

Hon gad all mäte sin vän på vägen,
hon stannar kvar, blir stått förlägen;
liksom en bild hon förturad stod,
ty Alfred låg i en röd av blod.

Hon frågade, men hans röst var borta,
ack, kära Alfred, var du skjuten?
Hon dignar ned uti blodröd färg,
men Alfred nickar blank hennes namn.

Vid Alfreds lik vakter Anna Storgun.
Men mördaren ilar fram genom Storgun.
och ropar sjölo av fätkräkles:
"jag harer mördat, o ve, o ve".

Det svära kan han nog aldrig glömma.
Han gad all Alfred för månskor glömma.
Han vandrar ut på den väg han flytt
faster.

men laddar fäst sin pistol på nytt.

Pistolen han snart bröslit ränder,
men Anna rycker den ur hans händer,
och ropar själ, fast med argset mod
och rade: "Blod har nu flutit nog."

So rida skallet sig själv avlaser
och blodet redan ur sårsk fassar,
och Beruhard undart nu vuck nu höv.
Vid illfuds rida, skön Anna döi.

Det rida skallet hno någon akta;
det kommer folk ifrån hela hanta,
båd' suad och skua från närma ta byn,
fäskräcka, häpna för denna syn.

Månj' flitkor, damer de miste modet, *forts.*

när månen klar speglar sig i blodet.
Då hördes icke en mänsklig röst
men vandrasklagan från varje bröst.

Så snart det blev. Uti dystra kvällen
blev Bernhard gripen och förd till cellen.
Och smid i böjar i dubba val,
då häskar märken förtan tal.

I en dag fängvaktaren kom berättar:
"I morgon, Bernhard, men dig avrättas.
Bered dig själa, och bekänn ditt mord,
förrän du kommer i den kalla jerd."

Men Bernhard svarar och stils gråter:
"Kog vill jag dö och se solen åter.
Ty hon därupps i englaland,
skall ge förlåtelser med sin hand."

ACC. NR M. 9259:37

5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och nästa morgon man Bernhard leder
hitt avrättsplatsen. Han faller nedur;
nu blomstervart han i handen håll.
Och biten höjdes, och nuot fält.

Men själva, ho vi, den mölle etnas,
och sedan fings de fälts åt.
Så skall det ardet och här bevaras,
att den är säll, som kan se: "Fälts!"

Tran nödåret 1868Litterär
B. E. Malmström?

Till svuliga Stugan en kulan kväll
Sleg Lunnar med barkt ifrån skogen.
Ty bröd skulle bakas på egens håll,
men inte ett mjölkorn del fanns i hans fjäll,
och inte ett av uppått logen.

Med honom kommo barnen två
med bleka kinder de arna.
"Giv bröd åt oss, fader, vi hunger ad,
o, låt oss allena i din fad."
"Jag har inte, Gud sig förbarna."

När manna blev lagd på den svarta bår
och bort bars till mullen dess kista,
blev gömd under vollen, där kyrkan låg,
en kista du gav oss, fast vitt av din lag.
fats.

Säg, fader, var detta den sista.

Så tog han frän morsiga väggarna ner,
sin karpas. Vad makt i dess stängar.
Nu faders nu stund upp på stängarna slår,
och barum de lekta, och kvällen förgår,
lilla lilla de somnade både.

Så bäddas so stid, där de somnade in,
där bad han till Gud uti nöden:

"Befria dem du, alla lidanden vän."

Det händer, de vakna ej mera igen.

Befriaren kom, det var döden.

Bruden, som sköte ad brudgummen i kyrkan.

Framför altarringen står ett par.

Bruden väcker som en ängel var.

Hennes brudgum, härd och kall som sten,
sänder klickar genom mörk och ben.

Prästen frågar henne, om hon vill
Samma man för evigt höra till.

"Nej," svar hon med raka blick,
Då hon makens vrede står förskedd.

Maanen händer starkt bakom sin stol
och tag fram en laddad skarp pistol.

Och han höll den inför flickans fram:

"Vill du bliva min och rädda mig från skam?"

Skallik gick, och sedan allt var slut

ACC. N:R M. 9259:41.

2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

livets gnista hade släckts ut.

Kladd i brudbräkt hon i dödens gift,
allt sitt lidande hon sluta fruk.

Dessa visa kärstannans fråd den lidan, då
barum kringades all gifta sig med den som
färdernas bestående.

Frälsningsväg. (Från väckelsen 1870-80)

Vi läsa i Bibelen, det heliga ord,
av barn och av spensbarus mun.
har Herren upprättat sin makt på jord,
sin makt utav infärdens grund.
En makt av de små, fast så härlig och rik
han bräder så lyfande fram,
har köpt många fader,
har frälst många mor
och gjort många ulvar till lam.

Est barn i familjen, sin gans det var,
som stiltu för Herren fält ned.
Han bad: "Jesus kär, mig behåll alla dagar,
och fräls i mitt hem ännu fler."

Id faderen det hörd, han skryndar älsad,
upprycker sin ledjande son,

fats.

Litterär.

och säger så besakt; "om du mer faller ner,
så skall du få god härifrån."

Han saula i hops ved han ägde och givte
att säga sin moder farväl.
Han faderu han stod där med spärjande blott.
En makt syns behärska hans själ.

Modern hon lyfter sin som mal till bröst
och säger: "Världen skall du gå?"
"Jag vet inte det, men då Gud är min fröst,
är alla försakelser suad."

Han kom dock ej långt ifrån hemmet, förrän
hans fader med hast skyndar ut
och säger: "Min son, o min son, kom igen,
jag höjs av ditt fasta beslut."

ACC. N:R M. 9259:44.

3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och vill du nu lära mig främlingens väg,
ly jag far av ditt fasta beslut
all detta är något som allt är värt
och mitt liv jag vill ändra just nu.

Låt kringade böner lycka till gård
och lycka bringar den än.

Och vill du ha glädje i livet vid,
så hed för de döda, min vän.

Flitkav som dog fräls.

Det var en liten flitka, som på sin dödsbädd låg,
Färdädrarna de gråta, då de sin älskling såg.
De skulle snart få lämna sitt lilla hem Skaparn
och sänka ned i graven sin lilla kärna vän.

Den lilla flitkans fader, han var en sådan där,
som skriften kallar där, som säger "Gud ej är".
Men modern hon var lycklig i hem på Frälsarn,
hon talade med den lilla, om Jesus, barnens vän.

En dag då fadern varan vid flitkans dödsbädd satt
hon talade väl något, men rösterna den var matt:
"Nu får jag, kära pappa, snart säga dig farväl,
jag kännas döden nalkas, men vem skall ha min själ?"

Jag är ännu så oviss, jag finner ingen ro,
Jag talas så vilt, och vem skall jag väl ha?

Litterär.

Min mamma hon har talat om himlens härlighet,
men pappa har förvecklat både Gud och evighet.

Min mamma säger att vi, när vi fås härligheten
får komma till den bästa och skönsta himladelen
Och att vi få lovjunger i evig härlighet
det nådefulla Lammets, som givit oss salighet.

Men pappa har ej något om det som rör Gud,
och om den goda själen jag inte hört ill ljud.
Nu vill jag också baks, men om skall jag då tro,
min arma själ kan inte nu finna någon ro."

De höjdas fadren gråter. "Du har det ej så lätt,
tro du som mamma säger, ty hon har säkert rätt."
Och karmat i sin oförfeld i Jesu lamm sig slöt,
hon somnade att vakna i Jesu rätta sköt.

fark.

ACC. N:R M. 9259: 47.

3.

O, I som fått den nåden, att kunna få de små,
på beöfandes Guds Lammets, & brötnas i, håll på.
Och Gud skall sköndas giva det I så ut.
Lå skalni i få glädjas med Edra barn till slut.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9259:48.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Maria. (Född 1870-80. talade väckelsevis)

Jag var av Sveriges minsta släkt
uppsattad en väckelse till en tid.
Och många äro det äro gläder,
ty många äjälas det funnet fin.

Guds ord predikades, och många hördes
från nittio vågar till korsets fot.
Ja, många, många av andra föder,
men många sabbis äro därmed.

Maria kom var Guds rike nära
men var dock beundrad med slakta band
Hon var för så uti världens ära,
och ät en gravsten var vänt sin hand.

Här på jag vill ej en lärarinnas
lita make hava, här det min vän.

Fotb.

Nij, skall du bliwa min älskarinna,
så måste du lämna Frälsaren!

Och vad han sade, hon ännu gjorde,
hon lämnade sin allra bästa vän.

Och Jesus-rättan snart dells sporde;
en sorglig nyhet på vandringen.

De två förwades med varandra,
men deras lycka blev inte lång.
Ty hon blev sjuk, och på mjuka bäddar,
hon lades neder så hållt och makt.

Och komna läkare eftervänder
att rädda livet, men det ej gick.
Nij deras lycka i sorg sig vänder,
på modern riktar hon då sin blick.

fort.

ACC. N:R M. 9259:50.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Åke, mamma, mamma, du moder kära,
du bad för mig så jag var bärn.
Den grimmiga döden så nu så nära,
led Gud mig, fräls från syndens garn.

Och Alfred, Alfred, en gång du sade:
en lärsrinnas vill jag ej ha.
Med denna ord jag min frälsning lade,
jag går förlorad. Låg, var det bra?

I höj förundades nu de alla.
Moder, Alfred och läkaren.
Att hennes själ skulle inte falla
utan få gå till himmelan.

Men knappt de hunnit
all bönen börja,
förrän hon ropar: Förrunt, förrunt.

Ack, mamma, mamma, du moder kära,
du bad för mig så jag var bärn.
Din grimmiga döden är nu så nära,
led led mig fräls från syndens garn.

Ost Alfred, Alfred, en gång du sade:
en lärling vill jag ej ha.
Med denna ord jag min frälsning lade,
jag går förlorad. Säg, var det lösa?

I hem föruades nu de alla.
Moder, Alfred och läkaren.
Att hennes själ skulle inte falla
utan få gå till himmelen.

Men knappt de hunnit
all lösen lösa,
förrän hon ropar: Färsnt, färsnt.

ACC. NR M. 9259: 51.

4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag gör förlarad, i mån mig sörja,
ly Gud sin fralsning har mig förrut.

Taz varning ungdom av denna sagan,
oh lek i bort naders dyra lid.
Och du som ännu i synd är bunden,
o, kom till Jesus, så får du frid!